

1) „No Meņģeles vienu versti uz vakaru pusi G. mājas robežās, Ogres līcī ir mazs, apaļš kalniņš, ko nosauc par Dievu kalniņu. Vienā pusē kalniņam ir pussatrupējis ozola celms. Kad tagadējā G. mājas saimnieka vectēva tēvs dzīvojis G. mājā par saimnieku, tad minētais ozols bijis ļoti kupls. Pie šā ozola mājas saimnieks ziedojis dieviem no katra ēdiena. Pirms no tā ēdiena neviens nedrīkstējis baudīt. Reizi gadījies, ka pašam večam nebijis laika dievus apmeklēt un tāpēc ziedojamo darbu uzticējis vienam kalpam. Kalps paņēmis dieviem nolemto vairumu un sācis iet uz ozolu. Ejot viņam tā iekārojies ēst, ka izēdis vairumu; pie ozola viņš nolīcis tikai piegānītu trauku. Tādu nicinājumu dievi nevarējuši paciest. Tai pašā dienā tie ozolu nolauzuši, ar pārkonam līdzīgu troksni tas nogāzies. Bet pašā tai brīdī saimniekam nosprādzis labākais zirgs un kalps tūliņ palīcis neredzīgs.” (Bāriņš Meņģelē. „Balss” 1887. g., 16. lpp., VII, I, 338, 2. Latviešu pasakas un teikas, XIII, 268. lpp., 57.)

2) „[...] Vecie cilvēki vēl atceras, ka Dievu kalniņā dieviem barība nolikta lielā ozolā. Bet tas vecvecais ozols vairs nav redzams. Lai gan arī tagad liels ozols, bet tas neesot tas īstais. [...]” (E. Tabākas 1928. g. 23. jūlija ziņojums. Glabājas Latvijas Nacionālā vēstures muzeja Arheoloģijas departamenta arhīvā.)

3) „Kalns esot kara laikos no zaldātiem ar cepurēm sanests. Uz šā kalna liels ozols, pie kura nesuši dieviem dāvanas (barību). Dieviem nesuši visu to, ko paši ēduši. Reiz saimnieks aizsūtījis puiku, lai aiznesot uz kalnu dieviņam bļodiņu biezas putas (griķu). Puika putru gan aiznesis, bet pats kalnā izēdis un bļodiņu pieķēzījis. Saimnieks tanī laikā bija kur aizbraucis. Kā pārbraucis mājās, tā tūlīt nosprādzis skaists, melns ērzelis. Tas noticis tādēļ, ka puika dieviņu apsmējis.” (H. Riekstiņa 1926. g. 12. marta ziņojums. Glabājas Latvijas Nacionālā vēstures muzeja Arheoloģijas departamenta arhīvā.)